

סוכנות ציונית

התאחדות ציונית סוציאלית של פועלי איי אוחdot ha'uboda.

كونטרס

יוצא אחת לשבוע.

12.10.1928

כינוס תשיי תרפ"ט

ברך שמונה-עשר-א.

מועצה אוחdot ha'uboda

תל-אביב כ-בג תשיי רפ"ט.

- א. המצב בתנועתנו ותקידי השעה . . . . א. גולומב.
- ב. לנטוח המצב בתנועתנו . . . . מ. שרתווק.
- ג. מכabi הכפר . . . . . ש. קושניר.
- ד. היחסים בעבודה . . . . ב. רפטור.
- ה. "המשבר פשוטו" . . . . ד. רמן.
- ו. רמת המפלגה . . . . פ. רישי.
- ז. להעדרת עצמנו . . . . י. טבנקין.
- ח. המשק הסתדרותי והיד החזקה . . . . ש. קפלנסקי.
- ט. החלטות
- ו. באוחdot ha'uboda.
- יא. ברכות ומודעות.

תפקידים נדולים של צבוריו לידי יהודיה בהרבה מן המוממים והמנוגעת שתלו. בנו מתנדרינו. מטעור או אמון מצד פועלים בכשרון המעשה והיצירה של התנועה, ומתקן זה בא החרכה המובעה של כוחם ויכולתם של חונים אחרים. ולפניהם תונענו מתייצבת בעת השאלה – האומנם אותה הרשות העולגית הייתה מלאה אותן, ההרבה כי אלו הננו בעלי היהוד, נשאי האחירות ההיסטורית, הנוף היהודי בציונות המאורגן למען הנשמה, אשר דרכו ברורה לפניו וכוחו אותו לכלת בדרך זו עד שתושג המטרה – האומנם חלפה הכרת הנאן הזאת וננויר עליינו לעבר את דרך היסורים שהשתה מנת חלקן של כמה תנועות פועלים אחרות, אשר גם להן רוח בראשית ימיהן החון הנדרול, וגם בהן פעם הצמאן לנאלה-ילאלתר, אולם משכבה האכובה – הונדק שער קומתן ונצטמצם אפקן, והן נהנו להסתפקות במועט ולהליכה בקיטנות, עד שрак לאחר דורות יצאושוב למרחב הפעולה והחכמה? האומנם נכון כזה גם לנו?

ואין דבר המוכיח את רוח השתרעה במתנו כמו הקרע שנתחווה אצלנו בין חלקים נדולים של הצבור הרחוב מצד אחד ובין שליחיו הצבור וחדר עם חברי רכיבים הפוררים במחנה ואשר גם לאחר כל קשי החיים לא לכו בקוצרירותות כאחרים – מצד שני. הקרע הזה הוביל בבחירות יתר בעניין הסוכנות. דומני, כי לא אטה אם אקבע ביעבדה, כי הקרב שאספה אחותה העיבורת במעצתה הקודמת ננד הרוחה של ועדת הסוכנות, המערה שבה עמד ר'ברג מלוחמת של חברינו בבלין – לא היה להם בצדוק אותו הדר שהויה למלהמות הקורומות של אחותה העיבורת. הדבר בא מושם שבחלקים נדולים של צבוריו השתרעה רוח הבנייה, רבו הנכינים לעבור את סאקר ולהעריצו, הנכינים לקבל עליהם אהבה את נירת המשטר החדש, מתקן אותן הרשות שהביאה בשעתה את הרושים לקרו את הראיננס' למלאן עליהם; חברי נאמנים של תנועתנו טרוו להזכיר את המשפטים היכי חריפים שהרצה עליינו ועדת הסוכנות, למרו וכות על כל סיילוף וסידורם שבולדית, לקטו את פרורי האמת שבו למען היכוב את עמדת אחותה העיבורת ואת הערכת ר'ברג, לחברים אלה היה ברור כי הנה אלה הם המושיעים, וכי תנועת הפועלים שהוביתה, אכן, את דלות כשרון המשעה שלה, אין לה אלא להכנע, והיתה ההרשות המרת – בהגע אלינו היידיעות מישיבות הרוח הצעוני – כי ההצהרות האמיזות של חברינו לא מסרו, למעשת, בשם כל צבור הפועלים, אשר בחלקים שונים של הצבור. שררה הרשות אורתת.

ושינוי זה שחל בחברותם של חלקי תנועת הפועלים נודמן בעת אחת עם שנייה אחרת, אשר חל בהרכיב האנושי של התנועה, ונתגבר על ידו, צבוריו נתבנה. המוני חברי נעשו בעלי משפחה, אבות לבנים. לאחר שעמדו בכל מדוריו כיבוש העיבור וההסתגלות לארץ ונתנסו בכל היסורים וההרתקאות של הימים החלוצים, נולדה בהם הכמיהה העזה להשתקעות ולהחכשות, למעדר של קבע, לחוים של בטחון כלללי, במקומות. שאלת עתיד התנועה כמה שאלת המחר של הפרט. ומהו שלא וויה להסתדרות היכולה לענות על שאלת עתידו האישי הקרוב של כל אחד מהחברה, באה

(ה) צריך מירוח של השעה הוא חיווק והתנועה הקיבוצית כנגד משמשה ותוכפה, עמידה של הקבוצה תלויה אמן בעיקר בכוחותיה הפנימיים, אולם סוד קומה ותנאי להפתחותה הוא שהוא תכיר את עצמה כחלוצת התנועה ושטרניש את הגנת התנועה, תמייתה ווורה בחזינוך הרזרבה החלוצית לקובצת.

עם רכו מאמצוי ההסתדרות לתוכניהם הפנימיים מצד אחד ולכיסום הכלכלני של הפועל מצד שני ועם השכנת התקווה והבטחון בלבד הפעול בתיקון היחסים הצבוריים, בהבראת המוסדרות ובדראה ווורה ערה של ההסתדרות להבטחת קומו יקום הכוח הקולקטיבי לפועלה הנדרלה הדרישה ביום מצד תנועת הפועלים בציונות, שם היא הנה תנאי יחד עם הבראות הפנימית בארץ לשינוי פni המצב לחירות' העליה והתמיישבות בהיקף המבטיח את הנשמה הציונית.

א. נולזם.

12.10.28. פנתוח המצב בתרנו.

המשבר הפנימי שכלו מתחבטים. בו איינו רק משבר בהסתדרות, אלא והוא משבר עמוק ומכריע ממנה: משבר בתנועת הפועלים הארץ-ישראלית. דומני שעור לא היה וכן שאחותה העיבורת, על כל פנים – העמדה של אחותה העיבורת, הफצא בקרב צבור הפועלים במצב כזה של בידור, כאשר הוא נתונה בו ביום. ואני מדריש – העמדה של אחותה העיבורת – משומש נום בתוך אחותה העיבורת נוצר צבור, אשר אם איינו מתחnder, הריוו אריש ופסביי כלפי ההיות שבה עמודה המפלגה. והדבר בא מושם שעל תנועת הפועלים יורדה רוח של הנמכת קומה, של מצומצם האופק וקצר החזות. פשה במחנו הלך רוח הקריי בלשוינו של פרויד "תסביך של נחיתות"; הלך רוחו של אדם המכיר, כי הוא נמוך ופחות-ערך מזרים, ולא עוד אלא שהוא מגיר את הרין הזה על עצמו, הינו, הוא מודה כי יש צדק במצוותו היורוד הזה. והלך-הזרות הוה בא, דומני, בנסיבות משני נורמים. ראשית – הנסיבות, המעשים והמוסרים, שנדרנו בהם מפעלים ומוסדות בהסתדרות. הרבים ידועם ואין צורך להאריך ולפרט. אכן באנפדים אחרים של התנועה הציונית אפשר לצין בשלונות נדולים מאללה, ולעומת זה – רבים מכם לוטה מושגתו אנו אפשר להזכיר בגורמים אובייקטיביים, בחומר נטיין, בהרכיב של למדר מתקן שנייאות. אף על פי כן הנסיבות נשארו בשלונות תנועת הפועלים וקופה אותם לחובת עצמה, עד שהחלקים ממנה נתאכזבו מאומנותם בבחותה, אבזו את הבチון הפנימי ואת ריש הגאות הצבורית שהויה להם. מצד שני – השיטוי המתמיד ננד תנועת הפועלים במחנה אויבינו בציונות, כל רקמת העלילה והרבota, אשר השחיתו את מי שהוא ידידי והפכו לזרורים לנו, פעלו סופ-סוף את פעולות הממאיירה גם במחנו אנו. ובפי שהוכיח כבר אחריהם בחייב נחמי – סופה של הסכמת הכלל שהוא משפיעו נס על מי שנפנעו על ידה – הניש

שנהלו בו שליחינו — נטשטו או נטרסו בהכרת חלק נ дол של הגבור. כי מושב היסטורי זה של הוועד הפועל הציוני לא נטרס ליבור הפעלים דין וחשבון אותן. מה שיטר בעתוות אינו מספיק. דריש היה דין וחשבון חי, שימסר באסיפות פומכיות במרכזי הפעלים, בשתיות עם חברי במקומות עובודה שונים בארץ, אשר היו יהא הולך ונישא מפה לפה וייצור הרשתה היה בגבור. דין וחשבון כזה לא היה, כי איש מחברינו לא שב לאין מיד לאחר המושב. עם כל חשיבות העבודה הפוליטית שנעשתה בברוטיל — דומה שלפחות חבר אחד יכול היה, ומהוויב היה, לבוא מיד לאין, למסור דין וחשבון לשולחין, להיות איש הבשורה. ואם הדבר לא עשה, משמע שליחינו לא הרישו כי חלק נ Dol מהצבא אינו הולך אתם, וכי במסירת הדין והשבון הם יכולים לעודר רבים מרפיהדים ולהחוורם למערכה. אולם מרכז העובדה יש מאין, מוסדר אשר הצלח מיד לדכו בידו את הדנאה לעובדה ביחס ארצי, אשר נלה מרץ ויזמה בלתי פוסקים וראה כבר ברכה רבה בפועלתו. מה רב האידיאות ודאגותיהם ששקעו בה.

עלינו לאין את פועלות ההסברה הסתדרותית והມפלגנית ולעשותה קבוע, בשם שהגענו, באיחור זמן, לפועלות בקורס מתחמדת, העתידה לשאת את פריטה, כך עליינו לקבוע פועלות הסברה מתחמדת ושיטות. עוד לא נאטמו האונים להקשיב לדברי הסברה אשר ימינו הרבה מושפטים קשים המציגים אצלנו עי הגבור על המסדר או עי חלק אחד של הגבור על משנהו. בועך הפעול של ההסתדרות ציריך חבר אחד של המוציאות — אם בקביעות או בחילופין — להיות מסור ליבור המקומות, לשם שיחה ושרה עם צchor החברים על ענייני המקום והסתדרות, שמיעת התענות והקובלנות, בירור שאלות העובדה, הארנון, ההתיישבות וכו'. יש לציין, מה רוחקה וערת החברות מהבנת התפקיד הזה, בנאום הפתיחה של מועצת החברות האתגרונת ציינו 10 פעעים של עבדה תרבותית, וביניהם חסר רק פרט אחד: הסברה הסדרותית, הסברה ענייני תנועת הפעלים בארץ-ישראל. אם נארן זאת — אולי נצלח להשמיד הארץ — נדולה סכנה ושובות.

את חירות הדידות שירדה לתוכנו ולהדרש את האמון ההדרי, ובבחינה זו יש לנו גון והירות בחיבויות הנשמעות בקשרינו על הקדשת כוחות רבים לתנועתנו בחו-לאין, לדעתנו יש לחזור להונחת הארץ. כל פעולה בחו-לאין שתעשה על חשבון העובדה בארץ — אסורה. עליינו לנו גון והירות בשליחת חברי לחיל — אם לעובדה ממושכת או לחפקודים ומণים — ולתקפיד על ומן שהייתם שם. כי יום נסמותה כאן מתחת רגליו עמדות אשר אין להן שילומים, וכל מה שאנו מפסיסדים כאן הוא בעובי התנועה החלוצית בנולח. על כל פנים — מה שנפדר כאן לא חשיב לנו העליה החלוצית. כי לא זו תוכל להיות דרך דרך הפעלים בארץ ישראל, ולא בדרך זו נבנה את הארץ עי תנועת הפעלים, אם תפקיע התנועה מרשותה את חליקה, "השתקעום" ותקוף רק את גלי העליה החדשניים. ביחסו לקראת השנה הזאת עליינו לקבוע את הבכורה המוחלטת של פעולתנו בארץ לנו חיל. השנה הבאה עליינו מעמידה את תנועתנו בסיסון חמוץ, אשר אם לא תעמוד בו — מי יודע אני אנו באים.

החברה בלב החבר הנומן במצוות כי לא בהסתדרות יונשע. מקוצר רוח בא קו צר ראות — להאמין, כי כל אחד בכוח עצמו יכול יותר מאשר בכוחה הקיבוצי של התנועה. ושוב הופיע מטהר הסוכנות וכל הנלווה אליו מכלאך מושיע: יבוא הכסף מאין שבוא ובואלו תנאים שיבוא — בלבד שירשו אמצעים, שהיה עובדה, שתראה אפשרות להתבסם.

וחלק רוח זה מוציאק הוא, כי ההסתדרות פוגה אחריו התפתחות העניינים בראנה וו לעתידו הכלכלי של הפרט. ההסתדרות לא הוניה את הדנאה למפעל התנועה, לצרכי כלל הפעלים. רוקא בשנות המצוות אלו עדים למאזינים כבירים טוענו להחזקת המעד בחויטת העובדה — המלחמה בחומר העובדה ובכיסוי, ביצירתו של משבב ושיטוק והחאמצות להחזקת המעד בכל מחר, ואם עמדים אלו יוכו לפני תקופה שלישית — הרי שבתקופה זו, יתר עם היוזש העליה והמשכת היבוש והיצירה הקולקטיבית, עליינו להעמיד בראנו דאנוחינו את ביסוסם הכלכלי של החברים הנקהחים לו. כי אם לא תקח ההסתדרות את התקפיו הווה על עצמה, תחנש השתיכסות בדרכים בלתי הסדרותיות. סימנים ואזהרות לכך ישם כבר. ההתקפסות תקל בירך של התרפסות לפני כל בעל הון פרט, בירך של התפוררות התנועה, שבঙפה נס עתיר ירך לחבר המתבסס עצמו. ודוקא מושם שאנו עמדים בראשיתה של נאות — הזרם המתגבר של הון הפרט למשק המטעים, סכוי העבדות הנדרשות בארץ — נדולה סכנה ושובות.

ולא רק את הדנאה לעתידו הכלכלי של הפרט הוניה ההסתדרות, אלא גם את הראנא למחשבתו של הפרט. אירחאמון במוסדר ובשליח הצבר אשר פשה בצדוריינו והיה מחלה שלא במרחה תרפוא. הרפואה לא מבוא אם לא תרע ההסתדרות להרים את כבודה ולהונבר את כשרון הפעולה של מוסדרותה. צריכה להשעות התאמצות אכזרית של כל מוסדר וכל עובד במוסדר למלא את חובתו. וצריך שיתגלה הבהיר ב ihm להוכיח למה שאומר וחושב הצבר.

ברצוני לציין דוגמה לא-ימלי הובעה בזאת. כל ניתוח המצב אומר לנו ברור כי שנות הרפיט עלולה להיות מכרעת בעtidת תנועתנו לשנים רבות, וכל תקלה הנשית היום יש בה כדי לנורום לנו היקות חמורים. דומה שמשנה דאגה צריכה היהת לקדאות בזמנ כוח להנחותו של צבור הפעלים, שנחשער עי כמה מכשולים מבחוץ ומכפניהם. ציינתי כבר איך נתקבל בחלוקת שוני של הצbor עין הסוכנות לפני מושב הוועד הפועל הציוני. אבל גם עצם המושב, תוצאות מלוחמתנו בו, ההצלחה